

VRIJWILLIGE BLANKENBERGSE ZEEREDDINGSDIENST

Vaart uit van Oostende tot Cadzand

Een man overboord, een surfer in de problemen, een motorboot met een net in de schroef of een zeilschip met een gebroken mast. Strandweer of geen weer, vanuit de jachthaven van Blankenberge schieten de mensen van de Vrijwillige Blankenbergse Zeereddingsdienst (VBZR) vliegensvlug te hulp. „Elke seconde telt bij ons, elke euro draaien we zes keer om.”

Jozefien VAN HUFFEL

In de nacht van 5 op 6 oktober 2015 zonk voor de kust van Zeebrugge het Nederlandse vrachtschip *Flinterstar*. Met hun boten *Sterke Dries* en *Straffe Hendrik* brachten de vrijwilligers van VBZR, samen met hun Nederlandse collega's, de volledige bemanning in veiligheid. Toch pasten ze nadien hun uitrusting aan. „Er was geen maan, onze verlichting kon beter. Nu kun je de krant lezen op driehonderd meter van de boot.”

Viertien en een halve seconde. Langer duurt het niet om de *Rescue Lions*, het kleinste vaartuig van de Vrijwillige Blankenbergse Zeereddingsdienst, drijvende te krijgen. De reddingsboot ligt nochtans helemaal droog in een op maat gemaakte behuizing. „Mijn vader verschaalde de boot, inclusief de verdeling van het gewicht en bouwde een miniaturbehuizing met bijbehorend takelsysteem. Hij testte in ons bad of het bleef drijven én snel genoeg”, lacht Cedric De Brauwere.

Elke seconde is dan ook belangrijk bij de VBZR. Hun overeenkomst met het Maritiem Reddingscoördinatiecentrum stelt dat de vzw in staat moet zijn om tien minuten na een oproep uit te varen. In die tien minuten komen de vrijwilligers van thuis of op het werk naar de jachthaven. „De boten zitten dan ook niet

De *Rescue Lions* is de kleinste van de drie boten van de Blankenbergse vzw. © Vrijwillige Blankenbergse Zeereddingsdienst

vast met touwen, maar zoals een aanhangwagen”, wijst De Brauwere. „We houden de motoren ook voortdurend warm, op veertig graden, want anders kun je niet met volle snelheid vertrekken zonder ze stuk te maken.”

VBZR bestaat sinds 1983, rukt in principe uit in de Belgische wateren tussen Cadzand en Oostende en deed sinds het begin 4.600 interventies. Recentelijk gaat het om gemiddeld 150 interventies per jaar. „’s Zomers kan het zijn dat we zeven keer daags uitrukken, ’s winters blijft het soms een maand stil”, zegt voorzitter Joeri Vermoere.

De vzw telt dertig vrijwilligers. Kandidaten draaien een jaar mee, waarna wordt geëvalueerd of ze in het team passen en zeewaardig zijn. „Eenmaal op het water, weet je echter snel of iemand kan meedraaien”, zegt De Brauwere. De vrijwilligers oefenen geregeld en leren al het medische materieel op zee te gebruiken. „Iedereen moet alles kunnen. Eenmaal vertrokken,

moeten we het immers doen met de mankracht die we hebben. Er is geen MUG op het water.”

Bij een interventie dragen de redders overlevingspakken, waarin ze droog en warm blijven, met een ingebouwd drijfvermogen en gereedschap zoals een mes en een lamp in de zakken. Vermoere wijst op een ex-

„Mijn vader bouwde de behuizing voor de boot hoogst precies op schaal. Hij testte ze in ons bad”

tra pak in een van de boten. „Als een drenkeling onderkoeld is, staat een van de redders zijn opgewarmde pak af en trekt hij het extra pak aan”, legt Vermoere uit.

Het redden van mensen doet VBZR altijd gratis, het slepen van boten niet. De vzw krijgt dan ook enkel een kleine subsidie van de provincie West-Vlaanderen, die slechts een fractie van de

werkingskosten betaalt. „Brandstof, verzekeringen, materiaal”, somt Vermoere op. „Mensen die hier een boot hebben liggen of die ons sympathiek vinden, kunnen voor 70 euro lid worden. Het is echter elk jaar een oefening om rond te komen.”

De *Straffe Hendrik*, een reddingsboot genoemd naar het bier van een sponsorende brouwerij, kon VBRZ voordelig overkopen van Nederlandse collega's. „De boot is vijftientig jaar oud. Nieuw zou hij tussen de 2 en de 3 miljoen euro kosten en dat krijgen wij nooit bij elkaar”, zegt Vermoere. „Bij de snelheden die een dergelijke boot haalt, zou een gewoon plezierjacht aan flarden zijn. Er kunnen bovendien negentig mensen aan boord en als de boot zou kapseizen, komt hij vanzelf weer recht.” „Dat weten we gelukkig nog niet uit ervaring”, lacht De Brauwere.

Een derde boot, de *Sterke Dries*, met een capaciteit van vijftig mensen, ontwierpen de vrijwilligers zelf. Dat is geen uitzon-

dering. In elke boot ligt bijvoorbeeld een zelfontworpen drifter, die je in het water werpt om precies de richting en de stroming te bepalen. Zo kan de reddingsdienst gericht zoeken naar een drenkeling, vanaf de plek waar die het laatst was. „Nu werken we aan een draadloos intern communicatiesysteem, want tussen dek en cabine is het soms moeilijk communiceren”, zegt De Brauwere. „Wat je zelf uitwerkt, is vaak goedkoper.”

In het bescheiden gebouw van VBZR zit een van de vrijwilligers, student nog, te blokken. „Soms zitten ze hier met drie. Een keer nam iemand zijn boeken zelfs mee op de boot. We moesten slepen en dan kan de terugtocht even duren”, lacht Vermoere. De Brauwere: „Je past je dagelijkse leven aan de reddingsdienst aan. Voor ik ga slapen, leg ik bijvoorbeeld altijd kleren klaar.”

Op www.vbzs.net en www.facebook.com/vbzs.sar volgt u VBZR op de voet. Telefoon 050 42 65 65.

De vrijwilligers doen gemiddeld 150 interventies per jaar, vooral voor drenkelingen en schepen in de problemen. © Vrijwillige Blankenbergse Zeereddingsdienst